

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/157/2023
Identifikačné číslo spisu:	1111224385
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1111224385.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. K. J., narodeného XX. S. XXXX, J., I. X, zastúpeného advokátom Mgr. Pavlom Kissom, Košice, Štúrova 20, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Slovenská produkčná, a. s., Bratislava, Brečtanová 1, IČO: 35 843 624, zastúpenej ADAUS, s. r. o., Bratislava, Miletičova 5B, IČO: 36 731 544, o primerané zadosťučinenie, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-15C/127/2011 o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2023 sp. zn. 16Co/133/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 8. júla 2022 č. k. 15C/127/2011 - 819 (v poradí druhým) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 eur titulom nároku na primerané zadosťučinenie za neoprávnený zásah do autorského diela a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Výkonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobca bol zamestnancom firmy ADAMS LIMITED, so sídlom Abovská 67, Košice, na základe pracovnej zmluvy v období od 21. marca 1994 do 31. augusta 1995. Zamestnávateľ dňa 17. júna 1994 uzavrel distribútorskú zmluvu s J.W.SPEAR&SONS PLC ako dodávateľom na pôvodnú slovenskú jazykovú verziu spoločenskej hry Scrabble, ku ktorej žalobca vytvoril preklad pravidiel hry, a preto je uvedený v týchto ako autor. Jeho autorstvo k prekladu nebolo doteraz nikým spochybnené a bolo potvrdené rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 19C/398/2001 z 25. septembra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/23/2008 z 30. októbra 2008. Autorské práva si žalobca uplatňuje k zneniu políčok hracej plochy a hracích písmen s ich bodovou hodnotou. Dňa 08. apríla 2009 začala televízia JOJ vysielat' reláciu Sedem, kde v upútavke na reláciu, v úvodnej znelke, ale aj počas relácie v pozadí, boli kulisy s písmenami a políčkom hracej plochy, na čom žalobca spoznal svoje autorské dielo. Na túto skutočnosť žalobca upozornil

majiteľa firmy MAC TV s. r. o., čo ostalo bez odozvy. Na kulisách relácie bola zmenená farba hracej plochy, hodnota a podoba niektorých písmen. K porušovaniu autorského práva žalobcu dochádzalo v období od 04. septembra 2009 do 02. októbra 2009 a v období od 16. októbra 2009 do 29. apríla 2011, pričom relácia bola dostupná aj na internete. Prvoinštančný súd ďalej z distribútorskej zmluvy zo 17. júna 1994 zistil, že firma ADAMS LIMITED (distribútor) sa na základe dohody s J.W.SPEAR&SONS PLC (dodávateľ) stala výhradným distribútorom pre územie Slovenskej republiky pôvodnej slovnej spoločenskej hry predávanej pod obchodnou značkou Scrabble v slovenskej jazykovej verzii s dobou trvania od 01. januára 1995 do 31. decembra 1997. Prvoinštančný súd mal za preukázané, že žalobca sa domáhal primeraného zadostučinenia titulom vlastníctva autorských práv k slovenskej verzii hry Scrabble a to na tom skutkovom základe, že žalovaný vyrobil reláciu Sedem pre vysielanie televízie JOJ, kde použil v grafickom logu, upútavke a v priebehu relácie na kulisách dielo žalobcu bez jeho súhlasu. Neoprávnený zásah žalovanej do autorského práva žalobcu bez súhlasu autora bol konštatovaný v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave z 15. novembra 2016 č. k. 14Co/347/2013 - 331. Spornou zostala výška primeraného zadostučinenia nárokováná žalobcom. Prvoinštančný súd k danému uviedol, že táto sa určuje úvahou súdu v nadväznosti na posúdenie možného dopadu ohrozenia alebo porušenia práv z duševného vlastníctva na morálne atribúty fyzickej alebo právnickej osoby. V prípade žalobcu mala na určenie výšky primeraného zadostučinenia vplyv skutočnosť, že žalobca nie je autorom samotnej hry, ale iba jej slovenského prekladu. Dohody medzi žalobcom, Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a Československou obchodnou bankou, a. s. a žalobcom nárokové percento z odplaty žalovanej za produkciu relácie Sedem nemôžu mať vplyv na určenie výšky primeraného zadostučinenia, nakoľko ide o výsledky bilaterálnych dohôd a uplatnenú zmluvnú voľnosť. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie v súlade s § 11 ods. 1, § 15 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 písm. d), § 18 ods. 2 a § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, účinným v čase vytvorenia diela (autorský zákon) a § 442a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník k záveru, že nepochybne došlo k neoprávnenému zásahu žalovanej do autorského práva žalobcu, čím vznikla žalobcovi nemajetková ujma, za ktorú mu prináleží zadostučinenie vo forme peňažného plnenia. Súčasne dospel k záveru, že s poukazom na dĺžku zásahu, pozmenenie niektorých hracích kameňov žalovanou v relácii Sedem a nepreukázanie závažnosti vzniknutej ujmy žalobcom iným spôsobom je možné za primerané zadostučinenie považovať sumu vo výške 5 000 eur. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie nárok žalobcu na primerané zadostučinenie zamietol. Žalobcom uplatnený nárok na príslušenstvo istiny súd prvej inštancie zamietol, nakoľko titulom primeraného zadostučinenia môže príslušenstvo istiny vzniknúť až na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, v ktorom bola žalobcovi priznaná peňažná suma a v ktorom je určená doba plnenia, pričom dlžník sa dostáva do omeškania až uplynutím takto určenej lehoty splnenia (R 45/2000). O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. mája 2023 sp. zn. 16Co/133/2022 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol žalobu vo zvyšnej časti a vo výroku o trovách konania. Žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že tento je vo výroku vecne správny. Odvolací súd konštatoval nedôvodnosť argumentácie odvolateľa s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich súd prvej inštancie k priznaniu primeraného zadostučinenia vo výške 5 000 eur. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal s argumentmi žalobcu, ozrejmil, prečo na ne neprihliadol a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. V nadväznosti na žalobcom namietané odklonenie sa súdu prvej inštancie od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, vyjadreného v uznesení č. k. 14Co/347/2013 - 331 z 15. novembra 2016 odvolací súd poukázal na skutočnosť, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí č. k. 14Co/347/2013 - 331 z 15. novembra 2016 vyhodnocoval vzťah vonkajšieho vzťahu kulís relácie Sedem a hry Scrabble, kým súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyhodnocoval vzťah medzi vizuálnou stránkou hry Scrabble a obsahom relácie Sedem, teda pomenoval iné kategórie, než odvolací súd, pričom v konaní nebolo sporné, že relácia Sedem nie je odkazom na

spoločenskú hru Scrabble, takže dizajn hry tvoril len vizuálny prvok relácie a nie jej obsah. Súd prvej inštancie sa teda neodchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu a teda jeho rozhodnutie nemožno považovať za prekvapivé, resp. arbitrárne, na základe čoho by mohlo prísť k porušeniu práva na spravodlivý proces. V kontexte odvolateľom namietanej inej vady rozhodnutia súdu prvej inštancie (namietané nevysporiadanie sa s časťou žalobného nároku za neoprávnené použitie žalobcovho diela a nároku za neoprávnený zásah do diela) odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si žalobou z 22. júla 2011 uplatnil nárok na primerané finančné zadost'učinenie za použitie autorského diela bez súhlasu autora, ktoré bolo zároveň pozmenené, pričom súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v uznesení č. k. 14Co/347/2013 - 331 správne konštatoval, že základ nároku žalobcu je daný a preto sa zaoberal len žalobcom uplatneným primeraným finančným zadost'učinením. Z odseku 15. napadnutého rozhodnutia (v ktorom súd prvej inštancie odôvodnil výšku priznaného zadost'učinenia) vyplýva, že súd prvej inštancie sa zaoberal zásahom do autorských práv žalobcu spočívajúcim tak v neoprávnenom použití diela žalobcu, ako aj v zásahu do uvedeného diela. Preto odvoláciu námietku žalobcu ohľadom existencie inej vady napadnutého rozhodnutia vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Rovnako tak vyhodnotil aj námietku žalobcu týkajúcu sa nevykonania ním navrhovaných dôkazov. Odvolací súd uviedol, že k procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz, pričom súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností a nevykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov aj podrobne odôvodnil v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd zároveň uviedol, že súd prvej inštancie správne na vec aplikoval § 56 ods. 1 písm. f) autorského zákona, v spojení s § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka a nie § 45 autorského zákona, nakoľko žalobca sa v konaní domáhal primeraného zadost'učinenia za porušenie autorského práva a nedomáhal sa autorskej odmeny. V zmysle uvedených ustanovení, ako aj v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. septembra 2008, sp. zn. 3Cdo/77/2007 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2013, sp. zn. 3Cdo/278/2012) súd prvej inštancie pri určení výšky primeraného zadost'učinenia správne zohľadnil dĺžku neoprávneného používania dotknutého diela, zásah do diela a vzťah vizuálu relácie k jej popularite, čo premietol do výšky priznaného finančného zadost'učinenia s tým, že iné kritériá na posúdenie závažnosti nemajetkovej ujmy žalobca ani netvrdil a ani nepreukázal. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno prisvedčiť ani námietke odvolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia, ani námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. V kontexte zamietnutia príslušenstva sa odvolací súd taktiež plne stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a v súlade s § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. priznal žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ mal za to, že jeho právo na spravodlivý súdny proces bolo porušené konaním súdu prvej inštancie (a v nadväznosti naň aj rozhodnutím odvolacieho súdu) spočívajúcim v tom, že po zrušení prvého rozhodnutia prvoinštančného súdu a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sa súd prvej inštancie pri vydaní nového rozhodnutia vo veci nedržal záväzného pokynu odvolacieho súdu a nedoplňil dokazovanie za účelom zistenia rozsahu porušenia autorských práv žalobcu a dôvodnosti výšky primeraného zadost'učinenia uplatneného v žalobnom návrhu. Dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie sa nijako nezaoberal zisťovaním dôvodnosti uplatnenej výšky zadost'učinenia za použitie žalobcovho diela ako dominantného vizuálneho prvku v logu relácie, znelke relácie Sedem a upútavkách na reláciu, čo boli súčasťou relácie Sedem a súčasťou žalobného návrhu, obmedzil sa iba na kulis relácie a zamietol doplnenie dokazovania dovolateľom navrhovaným predložením všetkých predajných, reklamných, sponzorských a akýchkoľvek iných zmlúv a účtovných dokladov preukazujúcich všetky príjmy súvisiace s reláciou Sedem za celé žalované obdobie z dôvodu, že tieto nemali relevanciu k predmetu sporu. Dovolateľ sa s uvedeným postupom súdu prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že nariadením uvedeného dokazovania by súd dokázal určiť primeranosť výšky požadovaného zadost'učinenia. Nevykonanie navrhovaných dôkazov podľa dovolateľa odôvodňuje podanie dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ zároveň zastal názor, že súd mal na vec

aplikovať nie len § 442a ods. 1, ale aj § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo však neurobil, na základe čoho priznané finančné zadostučinenie nezodpovedá rozsahu príjmu, ktorý by dovolateľ ako autor diela dostal za jeho použitie a pozmenenie. Podľa názoru dovolateľa avšak súd prvej inštancie neuviedol žiadne dôkazy ani objektívne kritériá pre dôvod svojho rozhodnutia zamietnuť primerané zadostučinenie za časť žalobného návrhu a odvolací súd sa s tým plne stotožnil, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Rozsudok preto dovolateľ považuje za svojvoľný, arbitrárny a zmätočný, na základe čoho ho žiadal zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. namietal svojvoľnosť, arbitrárnosť a zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu spočívajúcim v nevykonaní ním navrhovaných dôkazov, ktoré by mali podľa názoru dovolateľa vplyv na určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia. Ďalej namietol neaplikáciu § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka na predmet sporu a chýbajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa určenia, ktorej časti žalobného návrhu a v akej výške súd prvej inštancie vyhovel, nakoľko súčasťou žalobného návrhu bolo finančné zadostučinenie za neoprávnené použitie diela a finančné zadostučinenie za zásah do diela, pričom súd prvej inštancie priznal dovolateľovi jednotnú sumu 5 000 eur.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05).

9. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v

zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

10. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Dovolateľ nepreskúmateľnosť, svojvoľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu namietol, a preto najvyšší súd pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia.

11. Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd sa vo svojom dovolaní napadnutom rozhodnutí dostatočne dôsledne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a to spolu s odkazmi na jednotlivé body odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia náležite zdôvodnil, prípadne podporil aj dodatočne rozširujúcimi vysvetleniami. Odvolací súd vysvetlil, prečo sa súd prvej inštancie neodklonil od rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke súvŕžnosti vzhľadom na obsah relácie, poukázal na vysvetlenie ohľadom zaoberania sa oboma žalobcom uplatnenými nárokmi a vyjadril sa k dôvodom zamietnutia žalobcom navrhovaných dôkazov. Odvolací súd sa taktiež vyjadril k aplikácii § 442a ods. 1 Občianskeho zákonníka a vysvetlil dôvody ovplyvňujúce určenie výšky náhrady finančného zadosťučinenia, pričom sa taktiež vyjadril k neexistencii vplyvu majetkového prospechu žalovaného na určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia za vznik nemajetkovej ujmy. Na záver odvolací súd uviedol dôvody zamietnutia uplatneného príslušenstva. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vzhľadom na uvedené vysporiadalo s podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom myšlienkový postup odvolacieho súdu je zároveň dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 C. s. p. Preto, vychádzajúc z obsahu spisu a rozsahu a obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nemožno dospieť k záveru, že predmetné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. trpí vadou nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti, či zmätočnosti.

12. Ďalej najvyšší súd uvádza, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, resp. strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pričom za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať ani iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Preto podľa názoru dovolacieho súdu, nie je bez ďalšieho dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočné zistenie, resp. ustálenie skutkového stavu či nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, prípadne len tých, na ktoré sporová strana upriamila pozornosť počas konania (t. j. i listiny či výsluch svedka ako jedny z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne či iné vyhodnotenie niektorého dôkazu.

13. So zreteľom na to pristúpil dovolací súd aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti

argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdu spočívajúcim v nesplnení záväzného pokynu odvolacieho súdu na doplnenie dokazovania pre určenie rozsahu porušenia autorských práv a stanovenia výšky primeraného finančného zadost'účinenia prišlo k porušeniu práv dovolateľa v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., pričom dovolateľ poukazoval na skutočnosť, že súd prvej inštancie napriek danému záväznému pokynu ním navrhované dôkazy nevykonával a jeho návrhy na doplnenie dokazovania zamietol.

14. V kontexte dovolateľových tvrdení dovolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie neprišlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie rozhodnutím č. k. 15C/127/2011 - 271 zo 07. februára 2013 žalobu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania, na čo bol následne predmetný prvoinštančný rozsudok zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie uznesením odvolacieho súdu č. k. 14Co/347/2013 - 331 z 15. novembra 2016, kde dovolací súd konštatoval, že základ sporu na uplatnenie finančných nárokov žalobcu za porušenie jeho autorských práv je daný a zároveň zaviazal súd prvej inštancie doplniť dokazovanie za účelom zistenia rozsahu porušenia autorských práv a zistenia dôvodnosti výšky uplatneného primeraného zadost'účinenia. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí č. k. 15C/127/2011 - 819 z 08. júla 2022 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom primeraného finančného zadost'účinenia sumu 5 000 eur, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že na súdnom pojednávaní konanom dňa 29. apríla 2022 žalobca vyhlásil, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 794), pričom súčasne z vyjadrenia samotného žalobcu (záverečná reč, č. l. 798) je zrejmé, že súd prvej inštancie niekoľkokrát odročil súdne pojednávania za účelom doplnenia dokazovania v zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu. Totožne v predmetnej záverečnej reči žalobca nenavrhol ďalšie dokazovanie a ďalšie dôkazy nenavrhol ani na súdnom pojednávaní konanom dňa 10. júna 2022 (č. l. 815), t. j. na poslednom súdnom pojednávaní konanom pred vyhlásením rozhodnutia, na základe čoho súd prvej inštancie podľa § 182 C. s. p. vyhlásil dokazovanie za skončené. Súd prvej inštancie sa v novom rozhodnutí č. k. 15C/127/2011 - 819 z 08. júla 2022 podľa názoru odvolacieho súdu (bod 12. a nasl. odôvodnenia predmetného rozhodnutia) dostatočným spôsobom vyjadril k dôvodom zamietnutia žalobcom navrhovaných dôkazov a to v kontexte relevancie týchto dôkazov na určenie výšky primeraného finančného zadost'účinenia za porušenie autorských práv žalobcu, pričom súčasne dostatočným spôsobom zdôvodnil výrazné moderovanie žalobcom uplatnenej výšky primeraného finančného zadost'účinenia na sumu 5 000 eur (bod 15. odôvodnenia daného rozhodnutia). Rovnako tak vzhľadom na opakované odročovanie súdnych pojednávaní a predkladanie nových vyjadrení vo veci za účelom doplnenia dokazovania a súčasne opakovaného vyjadrenia sa žalobcu, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá a to v období predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, v kontexte skutočnosti, že povinnosťou súdu nie je vykonať všetky stranou navrhované dôkazy, ale len tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie, nemožno postup súdu prvej inštancie posúdiť ako procesne nesprávny a konštatovať nedodržanie záväzného pokynu odvolacieho súdu, ktorým by mohlo prísť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie.

15. Dovolací súd k uvedenému doplnia, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktoré z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 C. s. p.). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

16. Zároveň z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobcovi priznaná suma 5 000 eur zahŕňa finančné zadost'učinenia ako za zásah do autorského diela, tak za neoprávnené použitie diela, pričom súd prvej inštancie sa s ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 14Co/347/2013 - 331 z 15. novembra 2016 (kde odvolací súd konštatoval, že základ sporu na uplatnenie finančných nárokov žalobcu za porušenie jeho autorských práv je daný) bližšie samotnými nárokmi žalobcu nezaoberal, ale len určením výšky primeraného zadost'učinenia, t. j. komplexnou výškou primeraného zadost'učinenia prináležiacou žalobcovi.

17. Pokiaľ dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. ďalej namietal, že v dôsledku neaplikácie § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020).

18. Dovolací súd dospel k záveru, že nemožno konštatovať procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo s podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 C. s. p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať to, že dovolateľ sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí doplnenia dokazovania o ním navrhované dôkazy z dôvodu absencie ich relevancie pre rozhodnutie vo veci. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Dovolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) C. s. p.).

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.